

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Έβδοδα δρ. 10.—Για το Μετρικό φρ. χρ. 10.

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα μόσχια της Πλατείας Συντάγματος, «Ομονοίας», Υπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμού Τραχιοδρόμου (Ο φθαλαμιατρείο) Σταθμού ύπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουγνάρα, Εξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάρου.

«Η δυνδρογή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΤΑ ΚΑΗΜΕΝΑ

τὰ παιδιά τὰ πέθαναν στὰ πέδια, τάδυωσαν. Απὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ γυμναστικὴ, ξεθέωμα, θρωμα, ἀρρώστια. Ετοι τὸ θέλει ὁ καπετάν Ρεκλάμας, ὁ Στάπης. Πρέπει νὰ ξεθεωθοῦν τὰ παιδιά, πρέπει νὰ ψυθοῦν στὸν ἄλιο, πρέπει νάρρωστήσουν, γιὰ νὰ φουσκωθῶσαν παγῶνι, γιὰ νὰ φωνάξῃ πῶς ἔργαζεται γιὰ τὴν ἀναμόρφωση τῆς Ηπιδείας, ὁ τσιριγώτης αὐτὸς ἀρχιφαδλατᾶς.

«Αμα, γιὰ τὶς διμαρτίες τῆς Ηπιδείας, ἔρχεται ὁ Στάπης Υπουργός, στὰ πόδια τῶν παιδῶν καὶ στὰ πόδια τῶν δασκάλων ξεθυμαίνει. Τὰ παιδιά τὰ σπίει μὲ τὴ γυμναστικὴ καὶ τοὺς δασκάλους μὲ τὶς μεταθέσεις. «Ἐν δυό! «Ἐν δυό! Ολοὶ σὲ κίνησον. «Ο. κ. Στάπης υπουργεῖνει. Πῶς δάλοιώτικα θὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὴν μεγάλην αὐτὴν εἰδοποιοῦν;

Γιὰ τὴ γυμναστικὴ δέ μπορεῖ νὰ πῇ κανένας τίποτα. Ωφελεῖ. Δυνάμωμα τὸ σῶμα καὶ μᾶζη μ' αὐτὸς καὶ τὸν νοῦ, ποὺ ἐλεγαν κ' οἱ ἀρχαῖοι. Μᾶς σὰν γίνεται μὲ μέτρο, γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδῶν, κι' ὅχι μὲ παλαβορμάρι, γιὰ τὴν ρεκλάμα τοῦ Στάπη. Τὶς ήμέρες αὐτὲς γιὰ τὴν ρεκλάμα ξεθεώνουνται τὰ παιδιά, κι' ὅχι γιὰ τὸν κορμιοῦ τοὺς τὸ δυναμώστε. Σταθῆτε μιὰ δράμα ἀπὸ 'να σκολειδ καὶ θὰ πεισθῆτε. Θὰ δῆτε τὸ δάσκαλο νὰ ξελαμπάζεται, φωνάζοντας τὰ προστάγματα, καὶ θὰ δῆτε τὰ παιδιά νὰ τσακίζουνται γιὰ νὰ κάνουν δ, τι τὰ προστάζει ὁ δάσκαλος. Καὶ σὲ παίρνουν τὰ δάκρυα καὶ σκέψεσαι: Αὐτὰ τὰ παιδιά δὲν ἔχουν πατέρα, δρφανὰ είναι; Κι' δὲν ἔχουν πατέρες, πῶς δὲ σπικώνουνται δλοι αὐτοὶ νὰ πάνε στὸν Υπουργό καὶ νὰ τοῦ ποῦν;

— Σοῦ φτάνει ποὺ σακατεύεις τὸ μυαλό τῶν παιδῶν μας μὲ τὸ διτύμο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, ποὺ Βούλγαροι τόχουν καμῷμένο κι' ὅχι Ρωμοί, γιὰ νὰ μεταμορφώσουν τὴν χώραμας καὶ τὸ κατόρθωσαν, σ' ἐν ἀπέραντο βλακογείο. Σοῦ φτάνει τὸ σακάτεμα τοῦ μυαλοῦ. Γιατὶ νὰ σακατεύῃς, κακοῦργε, καὶ τὸ κορμί τους; Παιδιά μας είναι, σάρκα μας, καὶ τὰ πονούμε. Αν δὲ σὲ νοιάζει, μᾶς νοιάζει ἔμας γι' αὐτὸς ποὺ γίνεται. Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ σοῦ σπάσουμε τὸ κεφάλι, δημος καὶ σ' ἀξίζει, τραβᾶμε τὰ παιδιά μας τὰ κακότυχα ἀπὸ τὰ σκολειά σου, γιὰ νὰ τὰ σώσουμε!

Τὰ σκολειά μας είναι ἀνίκανα νὰ δημιουργῆσουν τέτοιους παλληκαράδες γονιούς, γιατὶ στὸ σκολειδ ποὺ σακατεύουνται τὰ παιδιά, στὸ ίδιο σακατεύουνται κ' οἱ γονιοί, ἀπὸ τὰ ίδια σκολειά βγαίνουν κ' οἱ σακατεμένοι στὸ μυαλὸ Υπουργοῦ ποὺ μόνο γιὰ τὸ Υπουργίλικο καὶ γιὰ τὴν ρεκλάμα φροντίζουνται.

ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ

ὑπάλληλος ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, πρόσφερε τὸ μισὸ μιστό· του, γιὰ ἔνα χρόνο, στὸ ταμεῖο τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης.

Πατριωτικώτατο αὐτὸς ποὺ ἔκαψε καὶ πολὺ συγκινητικό. Τί θὰ κάνῃ δικαὶος ὁ κουτοσμιστὸς ἐνὸς φτωχοῦ ὑπάλληλου, η καὶ χίλιων τέτοιων, στὴν τότη ἀνάγκη πούχεις σύμερα τὴ Εθνος; Συγκινητικώτερο καὶ πατριωτικώτερο θέτανε ἐν ἀποφασίζαν αἱ Υπουργοὶ νὰ μὴ κάνουν πιὸ μεταθέσεις ὑπάλληλων δίχως λόγο, καὶ τὸ πωστότερο, γιὰ λόγους κομματικούς, καὶ τὶς χίλιαδες ποὺ πετιοῦνται καθέ χρόνο γιὰ δόσις ποτικὰ ἔξοδα νὰ τὶς ἔδιναν στὸ ταμεῖο τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης.

Θέταν καὶ νὰ γίνη αὐτό, μὰ ποὺ ἀφίεις δοκιματικός ποὺ μὲ τέτοια φαυλοκαμώματα θέρεται καὶ ποχαίνει;

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΡΡΗΣ

ποδγραψε τὸν «Ἀριστόδημο τὸν Φενυγάλα καὶ ποὺ πάσκιεις ο' ὅλη τὴ ζωὴ του μὲ κάθε τρόπο γὰρ φανῆ κρήσιμος στὴν πατρίδα του, πέθανε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν Πάρο.

Δάσκαλος ἦταν κι' ὁ Σαρρῆς, μὰ παριμότης δάσκαλος, ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς ποὺ ἀγωνίζουνται νάνογον τὰ μάτια τῶν παιδιῶν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ δημιουργοῦν δικὶ στενοκέφαλον διαδηλωτάδες καὶ σοφοὺς παπαγάλους, δλλὰ πατριώτες δλῆθινοὺς καὶ μυαλωμένους τῆς Ἰδέας έργατες.

«Οοι εὐτύχησαν νάχουν τὸν Σαρρῆ δάσκαλο τὸ μολογοῦν πῶς τέτοιος ἦταν. Καὶ γι' αὐτὸς τὸν ἔκλαψαν δοὺς τὸν γράωσαν, καὶ γι' αὐτὸς τὸν κλαίνε κι' δοὺς ἀκόμα πιστεύοντας πῶς δικῆς τέτοιων ἀνθρώπων εἶναι ἐθνικὸς χαρός, ἀφοῦ στὸν τόπον μας οἱ χρήσιμοι έργατες, σάν τὸν Σαρρῆ, μετριοῦνται στὰ δάκτυλα.

«Ἐτας ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους συνεργάτες μας, δ. Σπύρος Αναστασάδης, ποὺ τὸν είχε δάσκαλο τὸ Σαρρῆ καὶ ποὺ φίλος τοὺς στενὸς διατήκης κατόπιν, μᾶς ἔταξε πῶς θὰ μᾶς δώσῃ μιὰ σύντομη σκιαγραφία του. Καὶ σελίδες δλόκηρος νὰ γράψῃ κανένας γιὰ τὸ τίμο έργατη τῆς Ἰδέας, τάξιζε.

ΕΙΧΑΜΕ

βλέπετε ἔλλειψη ἀπὸ λόγια καὶ ἔπερπετε νὰ μᾶς ἔρθῃ ἐδῶ κι' δ. κ. Κλεμανσὼ γιὰ νὰ μᾶς παραφρουσκῶ μὲ τέτοια: Εἴπε—καὶ τὶ δὲν είπε κι' αὐτὸς δὲ καλότυχος τὶς δυὸς δικέρες ποὺ κάθησε στὸ δαιμονιον πτολιεύθρον! Ἐθαύμασε τὸν ούρανο μας, τὶς ἀρχαιότητες, τὴν φρονιμότητα μας, τὸν πατριωτισμό μας, τὸν κ. Καζάζη μας, τὸν κ. Φιλόρετό μας καὶ στὸ τέλος πέταξε κι' αὐτὸς δυὸς λόγωτικα κοροδευτικὰ τόχα γιὰ τὸν κ. Ψυχάρη!

«Ἄδικο δὲν είχε δὲνθρωπός. Μὲ τὴν παρέα ποδφαγε καὶ ἤπιε στὸ «Σπλέντετ» ἔτοις ἔπερπετε λαὶ νὰ μιλήσῃς ἀνότατα. «Ἄν μιλοῦσε φρόνιμα δὲν ἤταν τὸ δέιο σὲ νάθριζε κείνους ποὺ τὸν φιλοξενοῦσσαν.

«Άμη δὲνδοξος λόγιος κ. Χρηστοβασίλης τὶ σὲ λέει πάλι;

«Ο κ. Καζάζης, μᾶς πληροφόρησε ἡ «Εστία» εἴπε στὸν κ. Κλεμανσὼ, ἀπάνω στὸ τσιμπούσι:

— Μὴ κατηγορεῖτε τὸν κ. Ψυχάρη, διότι δὲ παρακαθήμενος κ. Χρηστοβασίλης εἶναι Ψυχαριστής.

— «Οχι! ἔφωνας θυμωμένος δ. κ. Χρηστοβασίλης. Απατάσθε! Δὲν εἴμαι ἔγω Ψυχαριστής. Ο Ψυχάρης εἶναι Χρηστοβασίλης.

«Εβίσα του λοιπὸν τὸν ἀστική, κι' αἱ κουρεύονται δοὺς φωναζούν πῶς ὅπερ τὶς κακίες μονάχα ἡ ἀδιαντροπία δὲν ἀναγνωρίζει σύνορα.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ φύλλο τῆς ἀλλης Κυριακῆς θάναι διωδεκαστίλιδο μὲ ἀλάκερη τὴ «Κατασάπη» τοῦ κ. Κ. Θεοτόκη καὶ μὲ χίλια ἀλλα πράματα,

— Θάχη καὶ κάτι ποὺ δὲν ἀνδιαφέρη τὶς κυρίες: «Ἐνα γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὴ καλοκαιρινὴ μόδα, γραμμένο ἀπὸ μιὰ δική μας κυρία ποὺ δῆτα ἀπὸ παιρὸν στὸ Παρίσι.

— «Ἡ καινούργια φύλη τοῦ «Νουμᾶ» μᾶς ὑποσχίθηκε πὼς ταχτικὰ θὲ μᾶς στέλνῃ τέτοια γραμματάκια γιὰ τὴ μόδα τὴ ζωτικὴ τῶν Παριζιάνων θουλεβάρτων, κι' ὅχι γιὰ κείνη ποδέντων οἱ ἐφημερίδες τοῦ συρμοῦ.

— «Ἄμα, ώστε» ἀπὸ τρία τίσσαρα τὸ πολὺ φύλλα, ἀρχινήσουμε τὸ «Ρομπινένων» τοῦ κ. Ψυχάρη τὰ διωδεκαστίλιδα φύλλα θὲ βραΐνουν συχνότερα, γιὰ νὰ δίνουμ' ἔτοις τοὺς ἀισχώστες μας: ὅσο μποροῦμε περισσότερο ἀπὸ τὸ έξοχο ἀντόρομάτο ποὺ θάσηση ἐποχή.

— «Ἐλεῖστα τοὺς σακάτηδες! «Ἡ καλὴ μας «Εστία» ζήτησε ἔνα παράσημο γιὰ τὸν κ. Χατζῆσα: καὶ γιὰ μερικοὺς ἀλλες ἀδικημένους,

— Τὸν κ. Ανοιχτόπουλο τὸν Κεχηναίο καθὼς καὶ τὸν κ. Ηλιοθίσπουλο τὸν ἀφῆσε δέων. Αδικώτατο αὐτό!

— Τὸ βιβλιοπωλεῖο «Αναπλάσεως» θὲ έκδωση εὸν ογάμος τοῦ κ. Αθανασίου Πάλλη.

— Δικαίωμά της αὐτὸς καὶ κανένα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πῆται.

— Μὰ γιὰ τὴν ἀγγελία της δημος πολλὰ μπορεῖ νὰ τὴν πηγή κανένας.

— Γιατὶ ἡ περίφημη αὐτὴ ἀγγελίας ἔχει μιὰ σημείωση ἀκριβεύσης ἀρχαρινής ποὺ σὲ κάνει νὰ πιστέψῃς πὼς μαρδὸς κ' ἔγαμος της.

— «Πρὸς ἀποφυγὴν, λέει, πάσης παρέηγήσεως δηλώνομεν δὲι δι συγγραφεὺς τοῦ περὶ αγάμου βιβλίου τούτου τοῦ κ. Αθ. Δ. Πάλλη (μὲ παχεῖα στοιχεῖα) δὲν ἔχει τηπτὸς κοινὸν πρὸς τὸν Ἀγγλία Πάλλην (μὲ στοιχεῖα κοινά).

— «Φανταζόμαστε τὰ γέλια τοῦ κ. Πάλλη, τοῦ ἐν Αγγλίᾳ, μὲ τὴν τρομερὴν δήλωση τοῦ ἐν Αθηναῖς δημούμουστου.

— Βγῆκε κάποιο βιβλίο περὶ «δνου Σκιάς» γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

— «Τοστερ' ἀπὸ τὸ πο